

- zobowiązując rzeczników patentowych, mających legalną siedzibę w innym państwie członkowskim, którzy pragną tymczasowo świadczyć usługi w Austrii do włączenia do postępowania dopuszczonego w danym okręgu adwokata, określonego za porozumieniem stron albo wyznaczenia pełnomocnika ds. doręczeń mającego miejsce zamieszkania w Austrii,

Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 WE,

- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 49 WE wymaga nie tylko wyeliminowania wszelkiej dyskryminacji ze względu na obywatelstwo w stosunku do usługodawców z siedzibą w innym państwie członkowskim, lecz również zniesienia jakichkolwiek ograniczeń, nawet gdy obowiązują one bez różnicy zarówno w stosunku do krajowych usługodawców, jak i usługodawców z innych państw członkowskich, jeżeli są w stanie wstrzymać, ograniczyć lub uczynić mniej atrakcyjną działalność usługodawcy mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, gdzie zgodnie z przepisami świadczy on takie same usługi.

Zdaniem Komisji austriackie przepisy dotyczące rzeczników patentowych ograniczają swobodę świadczenia usług w rozumieniu art. 49 WE, zobowiązując rzeczników patentowych, mających legalną siedzibę w innym państwie członkowskim, którzy pragną tymczasowo świadczyć usługi w Austrii, do zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności zawodowej, wpisania się do austriackiego rejestru, poddania się nadzorowi dyscyplinarnemu austriackiej izby rzeczników patentowych i w przypadku reprezentacji strony, włączenia do postępowania dopuszczonego w danym okręgu adwokata, określonego za porozumieniem stron.

Wymogi te są w stanie ograniczyć w Austrii tymczasowe świadczenie usług w zakresie obsługi przez rzecznika patentowego przez rzeczników patentowych, mających legalną siedzibę w innym państwie członkowskim, względnie czynią je przynajmniej mniej atrakcyjnym. Przestrzeganie przepisów prawnych zarówno państwa siedziby, jak i państwa członkowskiego miejsca świadczenia usługi stanowi mianowicie dla usługodawcy dodatkowe obciążenie gospodarcze, ponieważ musi on uzyskać informacje na temat przepisów obowiązujących w państwie członkowskim miejsca świadczenia usługi, ponadto zostaje on poddany podwójnemu uregulowaniu, przy w państwie członkowskim miejsca wykonania usługi nie są uwzględniane uregulowania, którym usługodawca jest już poddany w państwie członkowskim swojej siedziby. Przedmiotowe uregulowanie jest również w stanie zniechęcić konsumentów od udzielania zlecenia usługodawcy mającemu siedzibę w innym państwie członkowskim, ponieważ w porównaniu ze skorzystaniem z usług austriackiego usługobiorcy powoduje to powstanie dodatkowych kosztów.

Środki krajowe, które wstrzymują, ograniczają lub czynią mniej atrakcyjnym wykonywanie gwarantowanych przez traktat swobód podstawowych są zgodne z traktatem tylko wtedy, gdy

po pierwsze realizują nadrzędne względy interesu publicznego, po drugie są stosowane w niedyskryminujący sposób, po trzecie odpowiednio do zapewnienia osiągnięcia zamierzonego celu i po czwarte nie wykraczają poza granice tego, co jest konieczne dla osiągnięcia tego celu. Za nadrzędne względy interesu ogólnego uznawane są przy tym jedynie takie względy, które nie są już chronione przez przepisy, którym usługodawca podlega w państwie członkowskim swojej siedziby.

Komisja jest zdania, że sporne ograniczenia nie są dopuszczalne ani na podstawie wyraźnie przewidzianych w traktacie przepisów ustanawiających wyjątki, ani nie są uzasadnione w świetle utrwalonego orzecznictwa dotyczącego nadrzędnych względów interesu ogólnego. Sporne obowiązki, nałożone na rzeczników patentowych mających siedzibę w innym państwie członkowskim, wykraczają mianowicie ponad to co konieczne dla zrealizowania celów w postaci ochrony konsumenta i zgodnego z prawem przebiegu postępowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Asturias (Hiszpania) w dniu 24 grudnia 2007 r. — José Manuel Blanco Pérez i María del Pilar Chao Gómez przeciwko Consejería de Salud y Servicios Sanitarios del Principado de Asturias, Federación Empresarial de Farmacéuticos Españoles y Plataforma para la Libre Apertura de Farmacias

(Sprawa C-570/07)

(2008/C 79/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Asturias (Hiszpania).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: José Manuel Blanco Pérez i María del Pilar Chao Gómez.

Strona pozwana: Consejería de Salud y Servicios Sanitarios del Principado de Asturias, Federación Empresarial de Farmacéuticos Españoles y Plataforma para la Libre Apertura de Farmacias.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 43 WE stoi na przeszkodzie przepisom art. 2, 3 i 4 dekretu Księstwa Asturii 72/2001 z dnia 19 lipca w sprawie aptek i punktów aptecznych oraz pkt 4), 6) i 7) załącznika do tego dekretu?